

Teza

Istotne braki w materiale dowodowym nie pozwalają na ustalenie okoliczności faktycznych w sprawie.

Naruszenie obowiązku

przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa; chronienia interesów państwa oraz praw człowieka i obywatela

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

nie zostały wskazane w orzeczeniu

Sygn. akt DSC.Wk.3602.27.2019.KC

Warszawa, 13 lutego 2019 roku

ORZECZENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Przewodniczący:	Sławomir Majszyk
Członkowie:	Marzenna Kołodziejak
	Radosław Płucisz
	Urszula Pawłowska-Rojek
	Maciej Tomczak
Protokolant:	Krystyna Czechowska

przy udziale:

E.M. – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K. i

A.K. – Obwinionego,

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 roku na rozprawie w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie sprawy A.K., obecnie głównego specjalisty, zatrudnionego w urzędzie w K., świadczącego pracę w urzędzie w W., obwinionego o naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559) o czyn polegający na wydaniu (akceptował ostatecznie przygotowane) w dniu 10 czerwca 2016 roku bez zezwolenia prokuratora zarządzeń zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawcy czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym, które następnie kierowano do Komendanta urzędu w W., celem przymusowego doprowadzenia danej osoby,

na skutek odwołania wniesionego przez Obwinionego pismem z dnia 9 listopada 2018 roku od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej urzędu w K. z dnia 18 października 2018 roku uznającego A.K. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej polegającego na wydaniu (akceptował ostatecznie przygotowane) w dniu 10 czerwca 2016 roku bez zezwolenia prokuratora zarządzeń zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawcy czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym, które następnie kierowano do Komendanta urzędu w W., celem przymusowego doprowadzenia danej osoby i wymierzającego mu karę upomnienia,

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej oraz § 36 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. z 2009 r., poz. 493)

postanawia

**uchylić w całości orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w I instancji
i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania**

Przewodniczący: Sławomir Majszyk
Członkowie: Marzenna Kołodziejak
Radosław Płucisz
Urszula Pawłowska-Rojek
Maciej Tomczak

UZASADNIENIE

Postępowanie wyjaśniające

W dniu 30 marca 2018 roku M.G., Zastępca Dyrektora, w zastępstwie Dyrektora urzędu w K., akceptując projekt wystąpienia pokontrolnego po przeprowadzonej kontroli urzędu w K., powzięła informację o udziale A.K. w wydawanych, w sposób niezgodny z przepisami prawa, przez urząd w W. zarządzeniach o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzeniu sprawców czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym.

Kontrola urzędu w K. dotycząca (...) została przeprowadzona w dniach 5 luty - 15 marca 2018 roku. W trakcie tej kontroli inspektorzy ocenili negatywnie realizację zadań w tym zakresie, wskazując na szereg nieprawidłowości, w tym na niszczenie lub usuwanie dokumentów, którymi nie ma się prawa rozporządzać z akt spraw karnych skarbowych (naruszenie art. 276 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny i naruszenie obowiązku określonego w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej) oraz wydawanie w sposób nieuprawniony zarządzeń o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzaniu sprawców wykroczenia.

W trakcie kontroli ustalono, iż jedną z osób odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości jest A.K., Naczelnik do dnia 28 lipca 2016 roku. W związku z ustaleniami kontroli nowy Naczelnik zobowiązał pracowników do stosowania w sposób właściwy przepisów kodeksu postępowania karnego i kodeksu karnego skarbowego obowiązujących w tym zakresie. Wystąpienie pokontrolne skierowane do Naczelnika zostało formalnie wydane w dniu 30 kwietnia 2018 roku.

W związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w wystąpieniu pokontrolnym, M.G., Zastępca Dyrektora urzędu w K. zwróciła się pisemnie do Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K. (dalej Rzecznik Dyscyplinarny) z wnioskiem o wszczęcie postępowania wyjaśniającego wobec A.K. w celu ustalenia, czy doszło do naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej oraz przestępstwa z art. 231 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny.

W dniu 23 kwietnia 2018 roku Rzecznik Dyscyplinarny wydał zawiadomienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, w którym zarzucono A.K. naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1,2 i 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej polegające na:

- wydawaniu (akceptowaniu ostatecznie przygotowanych) w okresie od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku bez zezwolenia prokuratora zarządzeń zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawcy czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym, które następnie kierowano do Komendanta urzędu w W. celem przymusowego doprowadzenia danej osoby;
- niedopełnieniu obowiązku przez funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu publicznego poprzez brak nadzoru nad prowadzeniem i koordynacją spraw karnych skarbowych w Urzędzie w W. w okresie, w którym był Naczelnikiem i doszło do usunięcia z akt sprawy lub zniszczenia zarządzeń o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzeniu sprawców przestępstw skarbowych;
- niewłaściwym, ustnym przekazaniu informacji z dnia 11 lipca 2016 roku nowemu Naczelnikowi J.F. poprzez poinformowanie tylko o niewłaściwej atmosferze pracy, a nie o ujawnionych poważnych nieprawidłowościach;

- niewykonaniu polecenia Dyrektora urzędu w K. z dnia 20 marca 2009 roku i dopuszczeniu do sytuacji, o której mowa w art. 79 ustawy o służbie cywilnej.

W trakcie postępowania wyjaśniającego ustalono, iż w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 30 czerwca 2016 roku A.K. bez zezwolenia prokuratora wydawał (akceptował ostatecznie przygotowane) zarządzenia zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawcy czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym, które następnie kierowano do Komendanta urzędu w W. celem przymusowego doprowadzenia danej osoby. Zarządzenia te były realizowane przez jednostki urzędu (...) poprzez zatrzymanie i doprowadzenie osoby, na nazwisko której zarządzenia były wystawiane, rzadziej poprzez poinformowanie osoby o obowiązku stawienia się w urzędzie. A.K. jako Naczelnik (do dnia 28 lipca 2016 roku) był odpowiedzialny za właściwy nadzór nad prowadzeniem i koordynacją spraw w tym urzędzie (także za właściwy nadzór nad wygenerowanymi i przechowywanymi dokumentami), w którym to czasie doszło do usunięcia z akt lub zniszczenia określonych zarządzeń o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzeniu sprawcy wykroczenia skarbowego.

Po odwołaniu A.K. ze stanowiska Naczelnika i objęciu tej funkcji przez J.F. wskutek interwencji M.W.-G. (w lipcu 2016 roku) P.Z., ówczesny Zastępca Naczelnika sporządził w dniu 11 lipca 2016 roku notatkę służbową ze zgłoszenia M.W.-G. (potwierzonego przez A.N.). W tej notatce wskazano, że od wielu lat bez wszczęcia postępowania kierowano na (...) zarządzenia dotyczące przymusowego zatrzymania i sprowadzenia sprawcy wykroczenia skarbowego i po doprowadzeniu sprawcy przez (...), nakładano na niego karę grzywny w postępowaniu mandatowym, a zarządzenia przymusowego sprowadzenia sprawcy niszczone. Z tą notatką Naczelnik J.F. zapoznał się po raz pierwszy w dniu 9 lutego 2018 roku w czasie trwania czynności kontrolnych urzędy w K.

W trakcie postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinarny przeprowadził szereg czynności dowodowych w tej sprawie m.in. przesłuchał osoby zajmujące w okresie podlegającej ocenie Stanowisko Spraw (...), Dyrektora i Zastępcę Dyrektora urzędu w W. oraz uzyskał z Komendy (...) w W. kopie przekazanych zarządzeń o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzeniu do urzędu w W. i wyjaśnienia złożone przez Obwinionego.

Pismami z dnia 29 maja 2018 roku Rzecznik Dyscyplinarny zawiadomił Obwinionego o zakończeniu postępowania wyjaśniającego oraz poinformował Dyrektora urzędu w K. o wynikach postępowania wyjaśniającego.

Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego

W dniu 7 czerwca 2018 roku Rzecznik Dyscyplinarny wydał wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec A.K., zarzucając Obwinionemu naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej polegające na wydaniu przez Obwinionego (akceptował ostatecznie przygotowane) w dniu 10 czerwca 2016 roku bez zezwolenia prokuratora zarządzeń zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawcy czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym, które następnie kierowano do Komendanta urzędu w W. celem przymusowego doprowadzenia danej osoby. Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o wymierzenie Obwinionemu kary upomnienia, o której mowa w art. 114 ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej.

Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej I instancji

Po przeprowadzeniu rozprawy Komisja Dyscyplinarna I instancji w dniu 18 października 2018 roku wydała orzeczenie, w którym uznała A.K. winnym naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej o czyn polegający na wydaniu (akceptowaniu ostatecznie przygotowanych) w dniu 10 czerwca 2016 roku bez zezwolenia prokuratora zarządzeń zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawcy czynu zabronionego w postępowaniu mandatowym, które następnie kierowano do Komendanta urzędu w W., celem przymusowego doprowadzenia danej osoby. Komisja Dyscyplinarna I instancji stwierdziła, że A.K., jako Naczelnik (do dnia 28 lipca 2016 roku) był odpowiedzialny za właściwy nadzór nad prowadzeniem i koordynacją spraw w urzędzie, w tym także za właściwy nadzór nad dokumentami, w którym to czasie doszło do ich usunięcia z akt lub ich zniszczenia. Mając powyższe na uwadze, Komisja Dyscyplinarna I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia.

Odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożył Obwiniony pismem z dnia 9 listopada 2018 roku wnosząc o:

- I. uchylenie orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej wydanego w I instancji i umorzenie postępowania dyscyplinarnego ze względu na naruszenie art. 116 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, tj. rozpoznanie sprawy i wydanie orzeczenia w I instancji przez Komisję Dyscyplinarną zamiast przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną Służby Cywilnej.

Obwiniony wskazał, iż w urzędzie w W. pełnił funkcję Naczelnika od dnia 27 lipca 2009 roku do dnia 28 lipca 2016 roku, a zatem w dniu 10 czerwca 2016 roku również pełnił tę funkcję. Dlatego wobec Obwinionego winien mieć zastosowanie art. 116 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej stanowiący, iż sprawy dyscyplinarne osób zajmujących stanowiska dyrektorów generalnych urzędu rozpoznaje w I i II instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej. Komisja Dyscyplinarna urzędu w K. orzekła w I instancji jako organ nieuprawniony, a więc postępowanie jest dotknięte wadą procesową, która powinna skutkować uchyleniem orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej i w efekcie umorzeniem postępowania dyscyplinarnego, o ile nie stwierdzeniem jego nieważności.

- II. zmianę zaskarżonego orzeczenia z dnia 18 października 2018 roku wydanego przez Komisję Dyscyplinarną I instancji poprzez uznanie Obwinionego za niewinnego naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, względnie o uchylenie orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej w całości bądź uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obwiniony zarzucił przedmiotowemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Komisję Dyscyplinarną I instancji, który w efekcie doprowadził do naruszenia §31 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, tj. uznania go za winnego popełnienia czynu stanowiącego

naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Obwiniony nie czuje się winnym naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Pracownik posiadający upoważnienie do wszczynania postępowań oraz do podpisywania wezwań niewłaściwie zastosował przepisy prawne, czego przy dołożeniu najwyższej staranności nawet nie przypuszczał. Niezwłocznie po uzyskaniu informacji o nieprawidłowościach powiadomił nowego Naczelnika Urzędu i wdrożył procedury, które wyeliminowały niewłaściwe postępowanie. Odwołanie Obwinionego ze stanowiska Naczelnika miało miejsce w dniu 27 lipca 2016 roku. Obwiniony uznał, że prawidłowo sprawował nadzór nad prowadzeniem i koordynacją spraw karnych skarbowych. Postępowanie wyjaśniające prowadzone w celu ustalenia, czy wystąpiło niedopełnienie obowiązku przez funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu publicznego poprzez brak nadzoru nad prowadzeniem i koordynacją spraw urzędu w W. zostało umorzone w stosunku do Obwinionego w dniu 14 czerwca 2018 roku.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy zważyła, co następuje:

Zgodnie z §34 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej rozpatruje odwołania od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej wydane w I instancji, w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Jako organ odwoławczy w związku z zarzutami podniesionymi w odwołaniu z dnia 9 listopada 2018 roku Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej była zobowiązana w pierwszej kolejności do kontroli formalnej dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego.

W każdym postępowaniu dyscyplinarnym podstawowe znaczenie ma kwestia jego dopuszczalności. W związku z zarzutem podniesionym w odwołaniu Obwinionego, iż rozpoznanie sprawy i wydanie orzeczenia przez Komisję Dyscyplinarną I instancji miało miejsce przez organ nieuprawniony wskazane było ustalenie, czy Komisja Dyscyplinarna

urzędu w K., czy też Wyższa Komisja Dyscyplinarna była uprawniona do wydania orzeczenia w I instancji.

Kwestię tę reguluje art. 116 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, który stanowi, iż „sprawy dyscyplinarne osób zajmujących stanowiska dyrektorów generalnych urzędu rozpoznaje w I i II instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna”. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu odnosi się on do osób, które zajmują stanowisko dyrektora generalnego.

W związku z zarzutem podniesionym przez Obwinionego należy zauważyć, że na mocy ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 211 z późn.zm.) począwszy od dnia 1 kwietnia 2015 roku tj. od dnia wejścia w życie tej ustawy zadania kierownika jednostki wykonuje dyrektor izby skarbowej. O tym przesądza fakt, iż dotychczasowy art. 5 ust. 3 ustawy o urzędach i izbach skarbowych został uchylony w całości, a w zamian wprowadzono regulację art. 5 ust 7a, zgodnie z którą naczelnik urzędu skarbowego wykonuje zadania przy pomocy urzędu skarbowego, a dyrektor izby skarbowej przy pomocy izby skarbowej. Ustawa z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych wprowadza art. 5 ust. 7b, który przewiduje, iż „w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, izba skarbowa wraz z podległymi urzędami skarbowymi stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest dyrektor izby skarbowej”.

W związku z powyższym, z dniem 1 kwietnia 2015 roku naczelnik urzędu skarbowego przestał być kierownikiem jednostki organizacyjnej, a tym samym w rozumieniu art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej nie wykonuje on już zadań dyrektora generalnego urzędu. Z wyżej wymienionych uregulowań prawnych wynika, że od dnia 1 kwietnia 2015 roku w obrocie prawnym (w zakresie spraw organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy) zaczęła funkcjonować nowa jednostka organizacyjna obejmująca izbę skarbową i podległe jej urzędy skarbowe z kierownikiem w osobie dyrektora izby skarbowej (wykonującego jednocześnie zadania dyrektora generalnego urzędu zgodnie z art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej). Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015

roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw, z dniem 1 kwietnia 2015 roku pracownicy urzędów skarbowych stali się pracownikami właściwych izb skarbowych, a zgodnie z art. 42 ust. 3 tej ustawy naczelnicy urzędów skarbowych stali się pracownikami izby skarbowej.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej pragnie wskazać na znaczenie kwestii właściwego przygotowywania i realizacji zarządzeń o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzeniu w związku z ustaleniami poczynionymi w wystąpieniu pokontrolnym urzędu w K. Z wystąpienia pokontrolnego z dnia 30 kwietnia 2018 roku oraz z innych akt przedmiotowego postępowania dyscyplinarnego wynika, że w trakcie kontroli wskazano na możliwość popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 231 §1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 Kodeks karny, tj. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego w działaniu na szkodę interesu publicznego i prywatnego oraz naruszenia obowiązku przestrzegania obowiązujących przepisów prawa skutkujących naruszeniem praw jednostki. W stanie prawnym obowiązującym w latach 2015 – 2017 urząd nie miał uprawnień do zarządzania zatrzymaniem i przymusowego sprowadzania sprawcy wykroczenia skarbowego do przyjęcia mandatu.

Należy przy tym wskazać na brak możliwości wydawania przez naczelnika zarządzeń zarówno w trybie art. 75 §2 kpk (zatrzymanie i przymusowe sprowadzenie sprawcy wykroczenia skarbowego), jak również w trybie art. 247 §1 kpk (wydawanie postanowień o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu osoby podejrzanej). Należy również zauważyć, że zgodnie z art. 247 §1 kpk do wydania postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu danej osoby jest upoważniony prokurator. Zatrzymanie i pozbawienie wolności jest szczegółowo uregulowane w postanowieniach Konstytucji RP, przepisach postępowania karnego oraz w innych przepisach zapewniających ochronę praw człowieka rangi międzynarodowej, w tym Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z dnia 10 grudnia 1948 roku, Europejskiej konwencji praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 roku i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 roku. Powinno być ono stosowane przez określone organy procesowe, w oparciu o przepisy prawa, przy poszanowaniu podstawowych praw i wolności obywateli.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej uznała, iż zebrany w postępowaniu dyscyplinarnym materiał dowodowy nie pozwala na wydanie jednego z orzeczeń, o których mowa w §36 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej. W związku z powyższym zasadne jest skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Komisję Dyscyplinarną I instancji.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej stwierdziła istotne braki w materiale dowodowym, które nie pozwalają na ustalenie okoliczności faktycznych w tej sprawie. W aktach postępowania dyscyplinarnego brakuje też dokumentów, na które powoływały się strony postępowania w trakcie dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego, m.in. notatki z 11 lipca 2016 roku, informacji z dnia 29 maja 2018 roku dla Dyrektora urzędu w K., wykonującego zadania dyrektora generalnego urzędu w W. o poczynionych ustaleniach w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym; zawiadomienia z dnia 14 czerwca 2018 roku o umorzeniu postępowania wyjaśniającego prowadzonego w celu ustalenia, czy A.K. popełnił czyny stanowiące naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1, 2, 7 ustawy o służbie cywilnej. Dokumenty te, uzyskane w trakcie rozprawy przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną Służby Cywilnej, zostały dołączone do akt sprawy.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej pragnie wskazać na konieczność dokonania przez Komisję Dyscyplinarną I instancji następujących ustaleń, w szczególności:

- na jakim etapie jest postępowanie karne wszczęte na podstawie zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa określonego w art. 231§1 kk,
- czy w zakresie wydawania zarządzeń dotyczących zatrzymania i przymusowego sprowadzenia w okresie podlegającym ocenie obowiązywały, oprócz właściwych przepisów kodeksu postępowania karnego i kodeksu karnego skarbowego, określone procedury postępowania, wytyczne, zalecenia, okólniki itp.,
- dlaczego i na jakiej podstawie w urzędzie w W. przyjęto praktykę wydawania, bez zezwolenia prokuratora, zarządzenia dotyczące zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawców przestępstw skarbowych,

- jak wyglądał nadzór A.K. jako Naczelnika nad pracą pracownika zatrudnionego na Stanowisku Spraw (...) od momentu wszczęcia postępowania do jego zakończenia, w szczególności w zakresie przygotowywania i realizacji zarządzeń dotyczących zatrzymania i przymusowego sprowadzenia sprawców przestępstw skarbowych;

- jak był realizowany nadzór nad archiwizacją i niszczeniem dokumentów przez A.K. jako Naczelnika;

- jaki jest stopień winy i rodzaj czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jego skutki oraz zachowanie się Obwinionego przed popełnieniem czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej (w tym ustalenie, jakie otrzymywał oceny okresowe, czy był wcześniej karany dyscyplinarnie) oraz po jego popełnieniu.

Po dokonaniu ustaleń dotyczących stanu faktycznego we wskazanym zakresie Komisja Dyscyplinarna I instancji powinna dokonać oceny zasadności zarzutów stawianych Obwinionemu we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze, Wyższa Komisja Dyscyplinarna była zobowiązana do uchylecia w całości orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zgodnie z §36 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia jako nie kończącego postępowania w sprawie, nie przysługuje środek odwoławczy.

Przewodniczący: Sławomir Majszyk

Członkowie: Marzenna Kołodziejak
Radosław Płucisz
Urszula Pawłowska-Rojek
Maciej Tomczak